

HARLEQUIN®

009
NOVEMBER

Romantika

FIONA HARPER

Ütle miljonärile jah

1. peatükk

„Ei, ma ei saa! Ma arvan, et ma ei saa sellega hakkama!”

Kindel maapind jalge all oli vaid hägune mälestus. Fern vaatas üle oma varvaste alla kaugusse ning ta kõhust käis läbi iivelduslaine. Temast nelikümmend viis meetrit allpool sätendas Thames juunikuu päikeses ja kogu London sagis viisakalt oma argipäevaaskeldustes. Keegi pomises ta selja taga: „Kas ta hakkab ükskord hüppama või ei?”

Ei! Päris kindlasti mitte. Oleks jumal tahtnud, et meie-sugused lendaksid, oleks meil juba sündides jalgade küljes kasvanud ilmatu pikad kumminöörid.

Naine neelatas. Ta keha kõik lihased olid tosinas sõlmes. Ta sulges silmad, ent see tegi asja ainult hullemaks. Pimedus võimendas liikluse tuima müra ning *benji*-nööri vaiksuses tuules laperdamist veelgi. Ta keha värises.

Ei! Ta ei tee seda!

Ta lõi silmad lahti, pööras pead ja avas juba suu, et öelda rahvale, et oli suur viga üldse siia üles tulla. Ent enne, kui ta suutis need sõnad välja öelda, võttis üks soe kätepaar tal piha ümbert kinni ja toetas teda.

„Temaga on kõik korras. Eks, Fern?”

Fern raputas pead, ent too piuksatus, mis tal viimaks suust tuli, kõlas pigem nagu selge „jah”.

Kui mees talle lähemale tuli, tundis ta viivuks mehe odekolonna lõhna ning mehe hingeõhk liigutas ta üksikuid juuksekarvu, mis olid end hobusesabast lahti rebinud ja kõditasid nüüd ta põski.

„Sa saad sellega hakkama!” Hääl kõlas soojalt ja julgustavalt. „Sa ju tead seda ise ka.”

Hetkeks suutis Fern peaaegu unustada, kus ta parasjagu viibib: Thamesi kalda kohal kõrgel kraana otsas. Ta unustas pealtvaatajatemassid ning selle heategevusürituse korraldajad, kes vaatasid allpool asfaldil, pead kuklas, üles tema poole. Aga selle hääle tundis ta ära!

See oli Josh.

Mees oli otse tema selja taga ja sosistas talle kõrva julgustavaid sõnu. Ta pulss ei suutnud kuidagi otsustada, kas panna tempot juurde, võtta seda maha või kas peaks süda üldse lakkama töötamast. Ent kummalisel kombel tundis ta end tänu mehe sealviibimisele turvaliselt, mees oli talle lausa nii lähedal, et ta võis tunda tema südamelööke oma selja vastas.

„Jah,” sosistas ta. Seekord uskus ta oma sõnu juba peaaegu ka ise.

„Nõndaks... ma loen nüüd kolmeni ja kui ma ütlen: „Hüppa!”, siis lased endal lihtsalt kukkuda.”

Mehe hääl kõlas armsamalt kui kellegi teise oma, mida ta eales kuulnud oli. Tundus, nagu oleks see ta kõrvu seestpoolt paitanud. Ta jäi hajameelselt mõtlema selle kõlale, mehe üksikutele silpidele ja unustas sõnade tähenduse. Ja ühtäkki ta taipas, et mees oli öelnud *kolm*.

„Aga ma...”

Mees ei karjunud, ta ütles järgmise sõna nii õrnalt, nagu oleks selle sosistanud. „Hüppa!”

Ja siis ta langes, langes – ei suutnud kopsudesse tungivast õhust hingatagi, karjumisest rääkimata.

Kolm päeva varem...

„Ei, tänan.” Fern raputas kindlalt pead ning lootis, et Lisette taipab, et ta on oma otsuses kindel. Ta võinuks teda ometi paremini tunda. Ta sõber lehvitas mingit libeda välimusega asja kahvli otsas nii lähedal ta silme ees, et ta pidi selle vaatamiseks silmi pööritama.

„Ole nüüd! No proovi ometi!”

„Ei, Lisette! Ei! Mulle ei meeldi igasugu mereannid.”

„See on kalmaar. Sellel pole peaaegu üldse mingit maitset.” Kahvel tegi hüpnotiseerivaid ringe. „Käime siin Giovanni juures juba aasta otsa kord kuus söömas ja iga kord tellid sa täpselt ühte ja sama toitu.”

Fern lükkas kalmaariga kahvli käega näo eest ära. „Mulle meeldivad makaronid Napoli moodi. See on mu lemmiktoit.”

Lisette viskas kahvli oma taldrikule. „See on üks jumala igav söök, vaat mis!”

„See on väga maitsev. Ja ma ei tahaks riskida toidumürgitusega, kui üks asi pole korralikult läbi küpsetatud või kui seda pole õigetes tingimustes säilitatud.”

„Sa räägid nagu tõeline tervise- ja hügieenispetsialist!”

Fern suskas kahvli makaronide sisse, pani ampsu suhu ja mälus, ise aga vaatas sel ajal väljakutsuvalt oma sõbrale otsa. Ta neelas suutäie alla ja võttis lonksu veini. Mitte kõigil ei ole sellist ekstravagantset töökohta kui Lisette'il. Kuigi Ferni amet võis näida üksluisena, aitas ta siiski inimesi, kaitses neid.

„Kui ametiasjadest juba juttu tuli, siis mida sa järgmisel nädalal teed?”

Lisette poetas kalmaari endale suhu, näris seda ja naeratas lustakalt, kui ta selle alla neelas. „No paku.”

Fern pööritas silmi. Lisette'i põhitööks oli olla professionaalne statist. Ta võis nädal aega mõne seebiooperi kaadrite täiteks mingis baaris istuda või käia mingi ulmeka tarbeks fooliumist riietes. Selline mitmekülgsus võis ju elule vürtsi lisada, ent Fern ei mõistnud, kuidas võis Lisette taluda sellist ebaregulaarset tööd, mis tähendas paiguti pikki töötunde ja alustamist vahel kell neli hommikul.

„Lis, mul pole õrna aimugi. Parem räägi mulle ise.”

„Mul on väike roll ühes uues politseidraamas. Järgmisel nädalal on mul võrksukad, kõrged kontsad ja nurjatu helk silmanurgas.”

Ferni kulmude vahele ilmus väike kurd. „Mis ajast peale politseinikud meil võrksukki kannavad?”

Lisette muigas. „No kuule, suudad sa mind siis kujutada ette mingites platvormkingades ja valges triiksärgis? Minust saab „prostituut number kolm”. Lahe, eks!”

Fern noogutas, võib-olla liigagi innukalt. Lisette heitis talle kõiketeadva naeratuse.

„Anna andeks, Lis. Mul on tõesti hea meel, et sul on selline töö, aga...”

„Terve ruumitäie inimeste ees kurja häält teha pole sugugi naljaasi. Iga kingsepp jäägu ikka oma liistude juurde. Aga ma sureks igavuse kätte, kui ma peaks olema kindlustusagent.”

„Riskianalüütik,” tuletas Fern talle meelde, kuigi ei teadnud isegi, miks ta sellega vaeva näeb. Lisette ütles ta ametinimetuse alati kuidagi valesti. Piisas sellest, kui mainisid sõna „kindlustus” või „kontor” ja juba Lisi silmad klaasistusidki.

„Jaa-jah, mäletan küll.”